

opusdei.org

Novena a Montse Grases

Oferim una novena a la venerable Montse Grases —que morí un 26 de març de 1959—, dirigida especialment a gent jove, que pot ser útil tant per conèixer-la millor com per demanar, a través de la seva intercessió, ajuda o favors.

09/05/2022

Índex

Biografia: La vida de la Montse

L'oració: Resar a la Montse

1r dia: Amor de Déu

2n dia: Vida interior

3r dia: El sentit de la vida

4t dia: Estimar la voluntat de Déu

5è dia: Santetat a la vida quotidiana

6è dia: Una família cristiana

7è dia: Amistat i apostolat

8è dia: Amor en el dolor

9è dia: Sempre alegria i pau

.....

La vida de la Montse

Montse Grases va néixer a Barcelona el 10 de juliol de 1941, en el si d'una

família profundament cristiana. Amb els seus vuit germans va ser educada en un clima de pietat sincera i d'amor a la llibertat. Després d'obtenir el batxillerat elemental, prosseguí els estudis a l'Escola Professional per a la Dona de la Diputació de Barcelona.

El 1957 sentí a la seva ànima que el Senyor la cridava a seguir, a l'Opus Dei, un camí de santificació per viure plenament la vida cristiana enmig del món; després d'escoltar els oportuns consells, demanà l'admissió a l'Obra.

En la seva lluita per arribar a la santedat, destacà, sempre, l'amor a la Humanitat Santíssima de Crist, la pietat eucarística, la devoció a la Mare de Déu, una profunda humilitat i l'esforç per servir els altres. Va saber trobar Déu en el compliment, fet per amor, dels seus deures

d'estudi i treball, enmig de les coses petites de cada dia.

El juny de 1958 se li diagnosticà un càncer d'os en una cama, el qual li provocà intensos dolors que va saber portar amb serenor i heroica fortalesa. Durant la seva malaltia, mitjançant la seva encomanadissa alegria, que mai no va perdre, i una capacitat d'amistat que brollava del seu zel per les ànimes, continuà apropant Déu a moltes amigues i companyes d'estudi.

Va morir un Dijous Sant, el 26 de març de 1959. El seu cos reposa a la cripta de l'Oratori de Santa Maria del Col·legi Major Bonaigua, carrer de Jiménez i Iglesias, núm. 1, 08034 Barcelona.

El 26 d'abril de 2016, el Sant Pare Francesc va declarar l'heroïcitat de les seves virtuts. D'ençà d'aleshores, la Montse rep el títol de venerable. El postulator de la seva causa de

canonització explica què significa aquest nomenament: “En declarar-la venerable, l’Església indica que la Montse és un exemple que pot ser proposat a la devoció i a la imitació dels fidels catòlics: i també ens anima a acudir a la seva intercessió per obtenir favors del cel.”

Oració per a la devoció privada

Oh Déu, que concedíreu a la vostra serventa Montse, la gràcia d'una entrega serena i alegre a la vostra Divina Voluntat, viscuda enmig del món amb una senzillesa admirable: feu que jo sàpiga oferir-vos amb amor tota la meva activitat de cada dia, i convertir-la en un servei cristià als altres; digneu-vos gloriïcar la vostra serventa i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (*demaneu*). Així sia.

Parenostre, avemaria, glòria.

D'acord amb els decrets del Papa Urbà VIII, declarem que no es pretén prevenir el judici de l'Autoritat eclesiàstica i que la present pregària no té cap finalitat de culte públic.

.....

1r dia. Amor a Déu

Meditació: l'exemple de la Montse

“Com tants altres joves del nostre temps, la Montse estimà profundament la vida, l'esport, la música, el teatre... I com tants altres joves de la nostra època, portar una vida cristiana li suposà esforç... La seva santedat naixia de l'amor. Lluità per estimar Déu, dia a dia, sense defallir, somrient, tant a l'hora de l'alegria com a l'hora del dolor. I aquest va ser el seu missatge: recordar-nos a tots, amb la seva vida

senzilla, que és possible, de veritat, aquí i ara, ser sants a l'humil escenari de la nostra vida” (*La alegría de la entrega*, J.M.Cejas, pàg. 486).

En els seus últims dies, quan ja no podia llevar-se del llit, “besava sovint el crucifix i li deia al Senyor molt de pressa, tot i que ja no podia parlar perquè s’ofegava molt: Senyor, t’estimo molt, molt, molt i a la Verge també” (*J.M.C*, pàg. 464).

En aquells últims dies, el seu pare deia a algunes amigues de la Montse que anaven a vetllar-la a la nit: “No penseu que la meva filla, perquè era tan jove, no sabia què era l’amor. La meva filla estava enamorada. S’enamorà de Déu. Aquest va ser el sentit de la seva vida” (*J.M.C*, pàg. 478).

Oració

Senyor, per intercessió de la Montse, et demano la gràcia d'estimar-te cada dia més. Fes que sàpiga esforçar-me per vèncer l'egoisme: que pensi cada vegada menys en mi —en les coses que vull, en els meus gustos, les meves ambicions— i aconseguixi, amb la teva gràcia, un cor gran per estimar-te sobre totes les coses i per estimar els altres com a mi mateix (cf. *Lc* 10,27).

Ajuda'm a lluitar contra la temptació mesquina de pensar que ja no puc fer més del que faig i quedar-me tancat en els meus esquemes de vida. Vull que l'entrega generosa de la Montse sigui un exemple viu que em mogui a caminar en l'amor —com deia Sant Pau—, igual que el Crist també ens va estimar i es va entregar a si mateix per nosaltres (*Ef* 5,2).

“Déu meu, t'estimo, però... ensenya'm a estimar!” (*Camí*, núm. 423).

“Tot el que es fa per Amor, adquireix bellesa i es fa gran” (*Camí*, núm. 429).

Resar l'oració a la Montse

2n dia. Vida Interior

Meditació: l'exemple de la Montse

“En molt poc temps —comenta la seva amiga Rosa—, madurà humanament i espiritualment moltíssim. Tenia una vida interior que es palpava... Jo ho notava en tot. Fins a tal punt que, durant l'últim mes, anava anotant tot el que deia i quan arribava a casa ho portava a l'oració, perquè aquelles coses m'ajudaven molt a tractar el Senyor” (*J.M.C*, pàg. 418).

“Era tan humana, tan sobrenatural, i sabia compaginar les dues coses amb tanta gràcia...! Vivia una unitat de

vida tan forta...! En realitat, l'humà i l'espiritual en ella no eren dues coses, sinó una de sola" (*J.M.C*, pàg. 418)

“Només calia veure-la vivint les normes de pietat (comunió, oració, lectures espirituals, Rosari, etc.) per saber d'on provenia la seva força.”
“Lluità heroicament per complir-les totes, malgrat les dificultats de les seves circumstàncies” (cf. *J.M.C*, pàgs. 435 i 438).

Oració

Senyor, desitjaria aconseguir més profunditat i maduresa a la meua vida espiritual. A vegades sento un estrany buit, talment com si fos una persona paralitzada per dintre, tèbia, endormiscada. Potser em passa això perquè reso, em confesso i combrego amb menys amor del que Tu desitges. Ensenya'm a fer oració i a tractar-te cada dia amb més intimitat i tendresa.

Voldria ser una ànima generosa, constant i sacrificada en la vida interior. Per això et demano, per intercessió de la Montse, la gràcia de seguir fidelment un pla concret de pràctiques de pietat diàries, setmanals, mensuals, amb horaris ben definits, perquè els meus bons desitjos no es quedin en mera teoria.

“L’acció res no val sense l’oració: l’oració acreix el seu valor amb el sacrifici” (*Camí*, núm. 81). “Això de lligar-te a un pla de vida, a un horari —em vas dir—, és tan monòton...! I et contestava: hi ha monotonia perquè hi falta Amor” (*Camí*, núm. 77).

Resar l'oració a la Montse

3r dia. El sentit de la vida

Meditació: l'exemple de la Montse

Parlant de la vocació de la Montse a l'Opus Dei, el seu pare comentava a un grup d'amigues: “No penseu que la meva filla, perquè era tan jove, no sabia què era l'amor. La meva filla estava enamorada. S'enamorà de Déu. Aquest va ser el sentit de la seva vida. Per això resava i era apostòlica, i obeïa i lluitava. Jo m'adonava de com s'anava unint a Déu, amb una lluita continuada, dia a dia... I tot ho feia perquè estava enamorada”
(*J.M.C*, pàg. 478).

La Maria Lluïsa, una amiga que va visitar la Montse la vigília de la seva mort, va escriure posteriorment: “En aquell moment la vida tenia un perfecte sentit... Tu, Senyor, eres allí: era necessari viure cap a Tu, viure molt més cap a Tu, del tot cap a Tu. Amb Tu la vida tenia un sentit exacte; sense Tu, perdia tot sentit”
(*J.M.C*, pàg. 472).

Un dia després de la seva mort, la Rosa, una amiga de la Montse, explicà què sentí en sortir de vetllar-la: “En aquells moments vaig pensar com de feliç va ser la Montse a la terra i en el molt feliç que seria en el Cel; i em va venir a la memòria allò que deia el fundador de l’Opus Dei: que la felicitat del Cel és per als que saben ser feliços a la terra. I ella va ser feliç, feliç fins l’últim moment” (J.M.C, pàg. 477).

Oració

Senyor, no permetis que la meua vida resulti frustrada —ancorada en les coses materials, en la sensualitat, en la vanitat, en els plaers, etc. Com desgraciadament li passa a tanta gent que no té cap ideal que doni sentit a la seva existència.

Et demano, per intercessió de la Montse, que sàpiga obrir el meu cor en plena confiança a la invitació a la qual Tu ens dirigeixes quan dius: “Jo

soc la llum del món. El qui em segueix no caminarà a les fosques, sinó que tindrà la llum de la vida” (Jn 8,12).

I fes que no m’espanti si sento que després afegeixes: “Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi” (Mt 16,24).

“Que la teva vida no sigui una vida estèril. —Sigues útil. —Deixa rastre. —Il·lumina amb la lluminària de la teva fe i del teu amor. [...] I encén tots els camins de la terra amb el foc de Crist que duus dintre el cor” (Camí, núm. 1).

Resar l'oració a la Montse

4t dia. Estimar la voluntat de Déu

Meditació: l'exemple de la Montse

Poc després de rebre la notícia que tenia un càncer incurable a la cama (sarcoma d'Ewing), un sacerdot li digué que allò era una predilecció divina. La Montse explicà llavors a la directora d'un centre de l'Opus Dei on anava tot sovint: “Fixa-t’hi, al principi no m’ho semblava, però ara sí... I estic molt tranquil·la i molt contenta. Tinc una gran pau. I estimo la voluntat de Déu. Recorda-m’ho, si me n’oblido: jo vull fer la voluntat de Déu... I aquesta és la segona entrega que he fet al Senyor. La primera ja la vaig fer”, el “sí” a la seva crida a l'Opus Dei (*J.M.C*, pàg. 304).

A una amiga d'infantesa, farmacèutica, la Montse li digué: “Mira, Rosa: si surt un medicament nou, me'l prendré; si m'han de tallar la cama, me la tallaran. I si el Senyor vol que mori..., em moriré. Jo lluito perquè vull viure, perquè soc de l'Opus Dei, perquè vull servir el Senyor, perquè vull evitar aquest

patiment als meus pares. Estimo i vull la vida... Però si Déu vol que em mori, moriré... perquè també puc ajudar des del Cel” (*J.M.C*, pàg. 410).

La seva mare explica que el dia que li comunicaren a casa el seu diagnòstic, la Montse es va agenollar, a la nit, davant d’una petita imatge de la Mare de Déu de Montserrat, la seva patrona, i li digué: “El que tu vulguis.” Després, s’adormí tranquil·lament (cf. *J.M.C*, pàg. 301).

Oració

Senyor, cada vegada que resem el Parnostre, diem: “faci’s la vostra voluntat, així a la terra com es fa en el cel”. Desitjo no limitar-me, només, a dir-te aquestes paraules. Vull abraçar sincerament allò que Tu vulguis i dur-ho a terme. No vull mentir-me a mi mateix resant el Parnostre al mateix temps que penso per dintre: “faci’s la meva voluntat”.

Ajuda'm a dir com la Montse:

“Estimo la voluntat de Déu... Senyor, el que Tu vulguis.” T’ho demano amb el salm: “Fes-me conèixer el camí que he de seguir, que a tu elevo la meva ànima” (Sl 143,8). Fes-me saber què vols de mi en cadascun dels meus dies, a cada instant, en els moments fàcils i en els difícils, i ajuda'm a complir-ho amb la teva gràcia. Que la Montse m’auxiliï, tot intercedint per mi.

“Jesús, el que tu «vulguis»...jo ho estimo” (*Camí*, núm. 773). “Del fet que tu i jo ens portem com Déu vol — no ho oblidis—, en depenen moltes coses grans” (*Camí*, núm. 755).

Resar l'oració a la Montse

5è dia. Santedat en la vida quotidiana

Meditació: l'exemple de la Montse

“Després —recorda la seva amiga Montse—, a mesura que ha anat passant el temps, m’he adonat que el que era extraordinari de la Montse era precisament aquella normalitat... Quan li preguntàvem per la seva malaltia ens responia sense trivialitzar el fet, i sense tremendismes de cap mena, amb el mateix to amb què una altra persona podia dir: «m’he examinat aquest matí i m’ha sortit malament». No volia ser mai «la protagonista»”
(*J.M.C*, pàg. 313-314).

“Què va fer la Montse d’extraordinari? Quina va ser la seva «diferència» amb les altres noies del seu ambient i del seu temps? José María Pemán —conegut escriptor espanyol— donava aquesta resposta: “El que va ser extraordinari a la vida de la Montse va ser el seu amor a Déu. En la normalitat de les coses

quotidianes va saber trobar Jesús i enamorar-se'n bojament. Aquesta va ser la seva diferència" (*J.M.C*, pàg. 484).

“Ella va saber estimar Déu amb tota l'ànima en les coses diàries, en el més recòndit, en el més petit. I així, gairebé sense que ningú no se n'adonés, va anar fent de la seva vida un dibuix meravellós compost de «coses petites», brodades humilment, dia a dia, amb el fil de l'Amor” (*J.M.C*, pàgs. 484-485).

Oració

Jesús, a vegades la meva vida em sembla molt monòtona, vulgar, tediosa. Ajuda'm a comprendre que els trenta anys de la teva “vida oculta”, que van transcórrer —amb Maria i Josep— en una aparent monotonia, van ser, en realitat, un meravellós poema diari d'amor diví i humà.

Aquesta grandesa de la “vida oculta” va ser la gran llum que Tu vas encendre a l'ànima de Sant Josepmaria i que ell va difondre pel món sencer, també fins al cor de la Montse: comprendre que, a les realitats ordinàries de la vida familiar, al treball professional, en els deures quotidians, Tu ens esperes; i que totes les tasques nobles de la terra, fins i tot les més menudes i humils, poden ser camí de santedat, “ocasió d'estimar-te i servir amb alegria i senzillesa”.

“Feu-ho tot per Amor. —Així no hi ha coses petites: tot és gran. —La perseverança en les coses petites, per Amor, és heroisme” (*Camí*, núm. 813).

Resar l'oració a la Montse

.....

6è dia. Una família cristiana

Meditació: l'exemple de la Montse

“Quin amor que hi havia en aquella casa! Era vertaderament una d'aquelles «llars lluminoses i alegres» de les quals parlava el fundador de l'Opus Dei. Sempre que anava a fer companyia a la Montse —explica una amiga—, la seva mare, en comptes de parlar-me de les seves penes, em preguntava com estava jo, com estaven els meus pares, si la meua mare es trobava bé, si m'agradava la carrera que feia a la universitat i quina assignatura em costava més... Se'ls veia a tots tan a prop del Senyor que jo palpava Déu a través del seu comportament” (*J.M.C*, pàg. 388).

“Sempre li he donat les gràcies a Déu —explicava Manolita, la mare de la Montse— per la gran confiança que ens teníem. Moltes vegades he meditat com n'és, d'important, que els pares es facin realment amics dels seus fills per arribar a temps als

seus grans i petits problemes” (J.M.C, pàg. 130).

“Que ningú no patís per ella: aquesta era una de les seves grans preocupacions. Un dia cridà el seu pare i li preguntà: «Papa, estàs content?» I el mateix va fer amb cada membre de la resta de la família. I afegia: «Som la família més feliç de Barcelona! Quan jo mori no vull que ningú estigui trist: hi ha d’haver alegria»” (J.M.C, pàg. 394).

Oració

Senyor, quan Tu ets a dintre del nostre cor, la convivència amb els altres —a la família, a l’escola, al treball, al descans— és plena d’amor, de delicadesa, d’esperit de servei, i es transmet serenor i optimisme. Així va ser la llar de la Montse i així visqué ella amb tots: amb la seva família, a l’escola, amb tots els seus amics, amb el seu grup de muntanya i d’esquí.

Concedeix-me, per intercessió de la Montse, que aconseguixi irradiar — especialment amb qui conviu amb mi— aquella pau i alegria que, fins i tot en els més grans patiments, es respirava a la seva família, i que era reflex fidel d'allò que es deia dels primers cristians: “La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima” (Ac 4,32).

“Aspiració: que jo sigui bo, i tots els altres millors que jo” (Camí, núm. 284). “Brillar com una estrella..., ànsia d’altura i de llum encesa enmig del cel? Millor: cremar, com una torxa, amagat, calant foc a tot el que toques. —Aquest és el teu apostolat: per això ets a la terra” (Camí, núm. 835).

Resar l'oració a la Montse

7è dia. Amistat i apostolat

Meditació: l'exemple de la Montse

A la Montse li agradava molt esquiar. Ella i la seva colla d'esquí havien resat a Sant Bernat per tal que hagués caigut força neu. Per què li agradava tant la idea d'esquiar? “No era només per l'esport —comenta una amiga—. Tenia preocupació per tenir moltes amigues i no desaprotitava cap ocasió per aprofundir en l'amistat i tracte apostòlic amb elles. [...] El pla de vida el duïen força bé en aquelles excursions, encara que a vegades amb una mica de desordre, i comentava: «m'era una mica difícil, saps?»” (J.M.C, pàgs. 255 i 257).

Un diàleg amb una amiga, quan ja estava al llit i molt greu:

“—Montse, com estàs? —Bé! —Puc fer res per a tu? —No, mira, no. Bé... Vols saber una cosa que em faria molt feliç, molt feliç, molt feliç? —Sí, sí, digues. Resulta que hi ha un curs

de recés... Si hi anessis... em faries molt feliç, molt feliç, molt feliç. I llavors, amb aquell somriure que tenia, tan alegre, explicava acudits i reia, i cantàvem les cançons que jo li estava ensenyant a tocar amb la guitarra” (J.M.C, pàgs. 404-405).

Hores abans de la seva trobada per sempre amb Déu, va fer un esforç per dir a les amigues que l’envoltaven al llit: “Us estimo molt a totes. Però al Senyor més, molt més” (J.M.C, pàg. 469).

Oració

Senyor, quan em decidiré, tot oblidant-me de mi, a dedicar la meva vida al bé dels altres, especialment a apropar-los a Tu? La Montse, com tots els bons fills de Déu, vivia “per” als altres. La seva alegria més gran era poder ajudar-los a trobar la felicitat a la terra i, després, al Cel. I jo... Què faig?

Et demano, posant com a intercessora a la Montse, que em donis més vibració d'apòstol, que s'hi arriba per l'oració, amb el sacrifici ofert pels altres, amb l'exemple de les virtuts i amb l'amistat lleial; aquella amistat sincera que facilita obrir el cor i parlar de Déu.

“Un secret. —Un secret, a crits: aquestes crisis mundials són crisis de sants. —Déu vol un grapat d'homes “seus” en cada activitat humana...” (*Camí*, núm. 301). Cal que siguis “home de Déu”, home de vida interior, home d'oració i de sacrifici. —El teu apostolat ha d'ésser una superabundància de la teva vida “cap endins” (*Camí*, núm. 961).

Resar l'oració a la Montse

.....

8è dia. Amor en el dolor

Meditació: l'exemple de la Montse

“Tenia aquell esperit de victòria — evoca el seu germà Enric— perquè sabia que «Déu no perd batalles» (Sant Josepmaria), perquè sabia que l'amor de Déu sempre és més fort que la mort. [...] Aquesta és l'arrel d'aquella alegria seva que tant desconcertava. Girà el dolor al revés. El convertí en Amor. (*J.M.C*, pàgs. 482-483).

I segueix el seu record: “I davant la prova definitiva, va saber treure el millor de si mateixa, com en aquells campionats de tennis del Club Barcino, quan li tocava un contrincant difícil... Va saber donar l'amor que duia a dins, jugant sempre de parella amb el dolor de Jesús a la creu, seguint-lo a cada jugada. [...] I Déu, com sempre, guanyà el partit” (*J.M.C*, pàg. 482).

“Al seu costat vaig aprendre, amb l'exemple de la seva vida —declarà

una amiga que patí a la infantesa una poliomielitis i utilitzava crosses —, el que ens ensenyava Sant Josepmaria: que allò que vertaderament fa desgraciada una persona és l'intent de treure la Creu de la seva vida i que trobar la Creu és trobar Crist, l'Amor... Al seu costat vaig aprendre a estimar... Ja sé que no és la paraula encertada, però no en sé trobar cap altra: però jo vaig aprendre a estimar la seva malaltia. I la meva..." (J.M.C, pàg. 407).

Oració

Senyor, una de les coses que més admiro dels sants és l'amor amb què aprengheren a patir, amb la teva ajuda, sense donar importància als seus dolors ni a caure en l'autocompassió; ans al contrari, es preocupaven llavors, més que mai, del bé dels altres. Sé que el secret d'aquesta actitud és l'amor, el teu Amor! Aquesta és la gràcia que et

demano ara, per intercessió de la Montse.

Jesús, ajuda'm a romandre sense por a prop de la teva Creu, a unir els meus patiments als dolors amb què vas entregar-te per nosaltres i per a la nostra salvació; amb la tendresa amb què, agonitzant a la Creu, pensaves en nosaltres, demanaves al Pare perdó per als teus enemics, ajudaves el bon lladre a arribar al Cel i ens donaves la teva Mare santíssima com a mare Nostra.

“No oblidis mai que el Dolor és la pedra de toc de l’Amor” (*Camí*, núm. 439). “Admira la fermesa de Santa Maria: al peu de la Creu, amb el dolor humà més gran —no hi ha dolor com el seu dolor—, plena de fortalesa. —I demana-n’hi, d’aquesta fermesa, perquè tu també sàpigues estar al costat de la Creu” (*Camí*, núm. 508).

Resar l'oració a la Montse

9è dia. Sempre alegria i pau

Meditació: l'exemple de la Montse

“La Montse trobà Jesús a la Creu; un Jesús que s’abandonava als braços del seu Pare, dient: «A les teves mans encomano el meu Esperit.» I com que ella confiava en el seu Pare Déu, i se sentia a les seves mans, estava serena, tranquil·la i feliç” (J.M.C, pàg. 481).

Després d’haver-se assabentat de la gravetat de la seva malaltia, “mai no estigué trista. Seguí tan simpàtica com sempre i no perdé mai el seu gran sentit de l’humor. De tot en treia suc i tenia sempre l’anècdota a flor de llavi. A mi —explica una amiga— sempre em feia riure...” (J.M.C, pàg. 343).

Es pot llegir al diari del centre de l’Opus Dei que freqüentava: “La

Montse ha vingut i s'ha estirat una estona al llit [...]. Des d'allí cantava amb totes [...]. Estan impressionades de veure l'alegria que té. Moltes venen i ens diuen: «De debò que està tan malalta? Però si està contentíssima...!» I és clar que n'està, perquè la seva disposició és meravellosa per donar-li al Senyor amb delit i alegria tot allò que li ha demanat” (J.M.C, pàg. 379).

Oració

Senyor, en meditar sobre la serenor i l'alegria que la Montse va tenir fins a l'últim moment, m'avergonyeixo de les meves inquietuds, pors, queixes i angoixes per coses que no tenen cap importància. Et demano perdó per la meva manca de fe, i gràcia per no oblidar que sempre estàs al meu costat, emparant-me com a Pare Amorós en tots els moments i circumstàncies de la meva vida.

Sé que la pau íntima del cor és el nucli fort de l'alegria cristiana, i que aquesta pau es conquereix fent allò que Jesús ens demana: “Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats, i jo us faré reposar. Accepteu el meu jou i feu-vos deixebles meus, que sóc benèvol i humil de cor, i trobareu el repòs, perquè el meu jou és suau, i la meva càrrega, lleugera” (Mt 11,28-30). Jesús, ajudat per la intercessió de la Montse, vull apropar-me a tu, vull confiar en tu, vull descansar en tu... I carregar amb delit la teva Creu. Accepta la meva entrega.

“L'acceptació rendida de la Voluntat de Déu porta necessàriament el goig i la pau: la felicitat en la Creu. — Aleshores es veu com el jou de Crist és suau i la seva càrrega no és feixuga” (Camí, núm. 758).

Resar l'oració a la Montse

Autor: Francesc Faus

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/novena-a-
montse-grases/](https://opusdei.org/ca-es/article/novena-a-montse-grases/) (27/03/2025)